

[Poulsgaard]

sen på dette område. Den samme finansminister og regering står her og siger, at der overhovedet ikke er råd til lønstigninger, at vi skal have en nul procents stigning – og der er så afgjort fornuft i, at vi får så små lønstigninger som overhovedet muligt på det private arbejdsmarked, ja i det hele taget på overenskomstområdet nu; det er vi enige i. Men vi burde være så meget solidariske med den danske befolkning, at vi siger, at vi, der har bragt landet ud i uføre, nu må give en håndsrækning og et håndslag til alle de andre grupper i samfundet.

Hr. Nør Christensen har fuldstændig ret i, at det ikke er den store nationaløkonomi, der ligger i dette forslag. Men der er en psykologisk effekt i, at der var én eneste gang, da de folkevalgte gik den anden vej. I de år jeg har siddet i folketinget, har jeg i hvert fald forhindret, at lønnen til folketingsmedlemmer er steget. Finansministeren har ret i, at der kun har været den procentvise stigning, det er korrekt. Hvis ikke fremskridtspartiet havde været, tror jeg, at lønnen havde været meget, meget højere, end den er i dag.

Til alle dem, der sværger til, at vi skal have meget mere i løn, fordi vi skal have fat i de kvalificerede, vil jeg sige, at jeg næsten vil æde min gamle hat på, at de, der siger det, selv ville mene, at de alle sammen var kvalificerede til at søge genvalg, uanset om vi satte lønnen op med 100.000 kr., 150.000 kr., eller hvor meget vi satte den op. Man kan da lade være med at opstille, hvis man ikke er tilfreds med lønnen.

Det er jo lidt fantastisk, at en regering, som bliver beskyldt for at nedskære mange steder, ikke vil være med til at nedskære dér, hvor det gør mindst ondt. Hvad retfærdighed er der i, at fordi man har været borgmester i 4 år, så skal man have pension resten af livet? Hvis en mand eller en kvinde er så dygtig, at de kan udfylde en borgmesterpost, så skulle man også tro, at de var så dygtige, at de kunne tjene lønnen bagefter. Det kan ikke være rimeligt, og det er en uanstændighed mod folkepensionisterne, mod de fattige – ja, vi har ikke fattige, det er nok et forkert udtryk at bruge, for de er vel ikke fattige i den forstand, men mod de dårligt stillede.

Så siger finansministeren, at det er meget rimeligt, at en minister, der ikke er medlem af tinget, også får en folketingsløn, for den minister udfører det samme arbejde. Ja, er

det nu helt sikkert, at han udfører det samme arbejde? En minister, der ikke har en kreds at passe, har vel ikke det samme arbejde som den minister, der har en folketingskreds, han skal passe samtidig. Jeg synes også, at det er en uskik at lønne folk for arbejde, de simpelt hen ikke udfører. Vi kan diskutere ministerlønninger, men det skal være for ministerarbejde. Det skal i hvert fald ikke være løn for arbejde, de ikke udfører.

Og dette med, at folketingsmedlemmer skulle have meget større pension end andre dødelige, den dag de når pensionsalderen, er simpelt hen også en uskik.

Så skal vi igen høre om de mange, mange timer, vi arbejder herinde, og den elendige timeløn, vi har. Vi er 179 herinde. Jeg aner ikke da blankt, at der blandt mine 178 kolleger er nogle, der får en lille timeløn, for de udfører virkelig mange timers arbejde, men der er så sandelig også mange, der får en høj timeløn for det arbejde, de udfører, og det ved vi jo godt, hvis vi skal være ærlige.

Hvad har vi ikke af andre goder? Hvad med at gå i Det kgl. Teater gratis? Hvad med at gå på travbanen, i cirkus, på galopbanen? Hvad med alle rejserne? Der er et udvalg, der lige er kommet hjem fra London, og som var derovre at more sig i 8 døgn på skattekøbernes regning. Vi ved jo, at vi har alle disse gratis goder, så sammenholder vi alt dette, er vi absolut blandt de aller mest privilegerede i dette samfund.

Det er ikke fremskridtspartiet, der har fremprovokeret dette forslag. Det var de andre, der begyndte at snakke om, at vi nu skulle have mere i løn, og så var vi altså nødt til at slå backgearet i. Men hvorfor? Når nu lønnen er så elendig herinde og I er så sikre på, at det bare er billigt poppladder, og hr. Povl Brøndsted endda sagde, at vi overhovedet ingen point scorer på det, og hvis man er så sikker på, at man har befolkningens store flertal bag sig, hvorfor fremsætter man så ikke lovforslag om, at man ønsker, at vi skal have 50.000–100.000 kr. mere i løn? Nej, det tør man ikke, for man ved inderst inde, at fremskridtspartiet har ret: det kan vi ikke byde befolkningen. Alene af den grund har dette beslutningsforslag da absolut en psykologisk effekt og en gavnlig effekt. Vi får bremset folketingslønningernes